

Arrest

nr. 256 756 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS. .

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en bent u afkomstig uit Luanda. U behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep en behoort tot de Pinkstergemeenschap. Samen met uw ouders, uw drie broers, twee zussen, uw nicht M. en een jongere broer van uw vader, J.L., woonde u in de wijk Rocha Pintu. Uw vader werkte als metser, uw moeder baatte een kraam met kledij uit en uw oom was werkzaam als architect. U zelf ging naar de middelbare school en was lid van het kerkkoor. Begin 2017 kreeg uw zus D. epilepsieaanvallen waarvoor ze in het ziekenhuis werd opgevolgd. Omdat de behandelingen niet aansloegen brachten uw ouders haar naar een kimbanderu (traditionele genezer).

Vanaf het moment dat uw zus bij deze genezer werd gebracht vertelde hij uw ouders dat u de oorzaak was van haar ziekte en u bij hem moest worden gebracht voor een behandeling tegen hekserij. Bij hun thuiskomst beschuldigden uw ouders u uw zus te willen doden en verboden u nog samen aan tafel te zitten. Nadat uw vader u had geslagen werd u naar de kimbanderu, die u van hekserij had beticht, gebracht voor een behandeling. U diende er maandenlang elke dag te komen voor massages, moest kruidendrankjes innemen en werd er met een kip over uw lichaam gegaan. U stopte hierdoor ook met uw school. Op 17 november 2017 overleed uw toen vijf jaar oude zus D.. Ze bevond zich op dat moment samen met uw ouders en twee van uw ooms, T. en S., beiden werkzaam als politieagent, in de woning van de kimbanderu. Bij thuiskomst werd u door uw beide ouders geslagen en beschuldigd van haar dood. Uw oom T. stelde voor om u te verbranden maar werd tegengehouden door uw oom J.L.. Uw oom J.L. stelde vervolgens voor om u naar een kimbanderu in een gezondheidscentrum in de wijk Kalimba 2 te sturen om u er te laten behandelen. U werd nog dezelfde dag naar deze kimbanderu met de naam N. gebracht en achtergelaten. In het centrum werd uw haar afgeschoren en u geraakte ondervoed. U besloot eind november 2017 naar uw peetvader J.G. in de wijk Golfo te vluchten. Samen met uw peetvader diende u dezelfde dag een klacht in bij de plaatselijke politie tegen uw ouders, uw ooms en de kimbanderu die uw zus had behandeld. Dezelfde week deden jullie telefonisch een navraag hoe de zaak ervoor stond. U kreeg te horen dat men u daarover nog niets kon melden. U vermoedt dat uw twee ooms van hun collega-agenten van uw klacht hadden vernomen. De derde dag van uw aankomst bij uw peetvader werd hij door uw oom S. telefonisch bedreigd. Hij eiste dat u uw behandeling zou verder zetten en dreigde u te komen opzoeken en te vermoorden. Drie maanden na uw komst bij uw peetvader verhuisde u naar A.G., een zus van uw peetvader. Uw peetvader besloot u naar Groot-Brittannië te sturen om er asiel aan te vragen. U regelde hiervoor een reispaspoort en een visum voor Portugal. Uit angst door uw familieleden te worden vermoord wegens hekserij, verliet u rond 28 augustus 2018 A.G.'s woning en begaf u zich richting luchthaven. U nam, vergezeld van Je., uw Congolese smokkelaar een vlucht naar Portugal. Daags na uw aankomst in Portugal reisde u door naar België, waar u in augustus 2018 aankwam. Uw smokkelaar, die uw paspoort bijhield, bracht u onder bij een zekere Ma. in de Matongé wijk in Brussel, in afwachting van uw reis naar Groot-Brittannië. Toen u geen geld meer had om uw huur te betalen belde u uw in België verblijvende familielid E.D. en trok bij haar in. Op 29 januari 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U vernam van uw peetvader dat uw familie hem en zijn gezin tot 2019 bedreigden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Angolese identiteitskaart neer (d.d. 18/12/2004, geldig tot 17/12/2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw uiteenzetting aangaande uw reistraject niet helemaal coherent is. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u na uw aankomst in Portugal gedurende **één week** bij de familie van uw smokkelaar verbleef (zie verklaringen DVZ d.d. 06/06/2019, vraag 33 en vraag 37), stelde u op het Commissariaat-generaal dat u **daags na uw aankomst** in Portugal naar België reisde (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal – verder “notities” CGVS, p.28). Verder gaf u bij de DVZ op dat uw peetvader u naar Londen wilde laten reizen omdat hij er kennissen had wonen (zie verklaringen DVZ d.d. 06/06/2019, vraag 31). Wanneer er op het CGVS werd gepolst waarom er voor Groot-Brittannië als eindbestemming werd gekozen, gaf u merkwaardig genoeg aan dit niet te weten en ontkende dat u er familie had (notities CGVS, p.28). Dat u geen enkele link zou hebben met Groot-Brittannië wordt nochtans tegengesproken door gevonden informatie, toegevoegd in uw administratieve dossier. In de openbare informatie op het facebookaccount op naam van uw moeder, I.A.G. wordt immers te kennen gegeven dat uw moeder sinds 2012 een eigen zaak runt in Nottingham.

Dat het ontegensprekelijk om het profiel van uw moeder gaat wordt bijgetreden door de gegevens van haar "vrienden" waarop, behalve uw facebookaccounts op naam van Go.G. en Gl.G., ook de namen van enkele van uw siblings voorkomen, zoals uw broers E. en Jo. (zie prints publieke facebookaccounts in de blauwe map). Uw voorgehouden profiel van verschoppeling die al haar familieleden op facebook blokkeerde omdat deze u van hekserij betichtten en u naar het leven zouden staan (notities CGVS p.5,31,33,43) komt, gelet al deze –ook recente- contacten die u met enkele van uw familieleden onderhoudt, volledig op de helling te staan (zie prints publieke facebookaccounts E.A.G./E.A.G., J.G. en E.A./I.A.G. in de blauwe map).

Daar u aangaf van bij uw vertrek uit Angola van plan te zijn geweest om "asiel" te vragen (notities CGVS, p.28,29), is het opvallend dat u, eens in België, maandenlang geen enkele poging heeft ondernomen om of informatie inwon hoe u een verzoek om internationale bescherming kon indienen, nadat u vaststelde dat uw "smokkelaar" u had achtergelaten (notities CGVS, p. 28,31). Uit de gegevens van uw facebookaccounts blijkt nochtans dat u na uw vertrek uit Angola in augustus 2018, actief was op facebook en dus toegang had tot het internet waar men informatie over asielprocedures kan vinden. Daar u uiteenlopende verklaringen over uw reistraject geeft, het feit dat u niet helemaal eerlijk bent over uw levensomstandigheden in Europa en de banden met uw familieleden, ondergraaft eveneens uw bewering uw paspoort aan uw smokkelaar te hebben kwijtgespeeld. Uit navraag over het al dan niet bezitten van uw paspoort legt u immers inconsistente verklaringen af. Gevraagd of u uw paspoort aan uw smokkelaar had terug gevraagd, antwoordde u aanvankelijk ontkennend: "Nee. We waren in hetzelfde huis en hij zei dat ik moest wachten tot hij een moment zou vinden om naar Londen te kunnen gaan" (notities CGVS, p.27). Even verder repliceert u echter op dezelfde vraag alsnog bevestigend: "Ja maar hij (smokkelaar) was verdwenen ... We kwamen van Angola naar Portugal samen, ik vroeg mijn PP (paspoort); hij gebruikte die om buiten te geraken met me, toen we in België aankwamen vroeg ik mijn PP maar hij verdween". Dat u aanvankelijk stelt uw paspoort niet te hebben teruggevraagd om daarna voor te houden dat u na aankomst in Portugal uw paspoort terug vroeg en nadat u in België aankwam nogmaals deze poging ondernam, is ongerijmd en doet vermoeden dat u ter plaatse een antwoord verzint om uw paspoort niet te moeten tonen aan de Belgische asielinstanties (DVZ en CGVS) omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid is hiermee volledig aangetast.

Dat uw uiteenzetting aangaande uw beweerde problemen in Angola niet overtuigen blijkt verder uit de frappante vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de **identiteit en het overlijden van uw zus D.** -een gebeuren dat de aanleiding vormde voor het ontstaan van de beschuldigingen van hekserij en vervolging door uw familieleden- **volledig tegenstrijdig** zijn (notities CGVS p.30,31). Waar u op het CGVS verklaart dat uw vijfjarige zus **D.** in 2017 aan ziekte (epilepsie) overleed (notities CGVS, p.11,12), gaf u bij de DVZ de naam van uw vierjarige zus **M.** op als de zus die in 2017 overleed. Over D. verklaarde u toen dat ze in Samba (Luanda) verblijft (zie verklaringen DVZ d.d. 06/06/2019, vraag 17). Bijzonder is bovendien vast te stellen dat u op het CGVS –naast drie broers- enkel A. en D. als uw zussen opsomt en aangeeft geen andere zussen/ halfzussen te hebben (notities CGVS, p. 11,12). U legt daarbij uit dat samen met u uw ouders zes kinderen hebben (notities CGVS, p.12). Gepolst wie M. dan wel was die u bij de DVZ als uw zus opgaf antwoordde u: "Ah ja , ja... eh ...dat is geen echte zus, het is een nicht". Haar leeftijd schatte u op **vijftien** jaar en verklaarde verder dat ze ook bij jullie inwoonde en hierom jullie familienaam droeg (notities CGVS, p.12). Bij de DVZ verklaarde u nochtans dat M. –los van het feit of ze al dan niet een nicht zou zijn- **vier** jaar oud was (zie verklaringen DVZ 06/06/2019, vraag 17). Geconfronteerd met deze ernstige inconsistentie inzake uw overleden zus, stelde u enkel: "Dat zal een fout in de interpretatie zijn geweest, of de vertaler zal zich vergist hebben" (notities CGVS, p.45). Het louter stellen dat uw antwoord bij de DVZ fout werd geïnterpreteerd of dat de vertaler zich zou hebben vergist, is echter niet afdoende noch serieus te noemen. Uit het administratieve dossier met uw verklaringen, opgesteld op 6 juni 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u uw verklaringen voor akkoord heeft ondertekend, nadat deze u werden voorgelezen in de door u gekozen taal, het Portugees. Ook wanneer u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over uw gesprek bij de DVZ maakte u geen gewag van een mogelijke fout bij het opsommen van uw siblings en stelde uitdrukkelijk, noch naar inhoud noch naar het gehouden gesprek, enige opmerking te hebben (notities CGVS, p.4). Dat u bij uw aanvankelijke verklaringen op 6 juni 2019 opgeeft dat uw zus M. in 2017 overleed, om tien maanden later, op 21 november 2019 -wanneer u werd gevraagd om over de redenen te vertellen die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst- enkel vaag bemerkt dat het overlijden van uw jongere zus als de aanzet tot uw problemen vormde zonder ook maar één keer haar naam te vermelden (zie vragenlijst CGVS d.d. 21/11/2019, vraag 5) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plotsklaps stelt dat

het uw zus D. was die overleed en haar dood de hoofdrede was van uw problemen, doet sterk vermoeden dat uw verklaringen volledig verzonnen zijn. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat deze een coherent relaas brengt over de motieven die hem/haar het land hebben doen verlaten.

Zelfs indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw vertrekmotieven –**quod non**– is het opvallend dat u helemaal geen uitleg heeft waarom een kimbandu die u niet persoonlijk kent, noch die u persoonlijk kende daar u nooit bij hem langs ging voor één of andere behandeling, precies u viseerde en u als schuldige voor de epilepsieaanvallen van uw zus aanduidde (notities CGVS, p.14,34,35,37). Nog treffender is dat u geen uitleg had waarom uw dichte familie na slechts één opmerking van een –zoals u letterlijk stelt– “clandestiene” genezer (notities CGVS, p.15) u plotsklaps van hekserij verdacht, daar ze toch op de hoogte waren aan welke aandoening uw zus leed. U vertelde immers dat u steeds goede banden had met uw familie (notities CGVS, p.17,18). Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u enkel aan: “Door wat kimbanderu had gezegd. Ze geloven veel wat de kimbanderu zegt, ze zien hem als een priester, iemand met veel kennis in het dorp”. Uw uitlating is echter merkwaardig te noemen. Zonder te ontkennen dat mensen in een dorp de traditionele genezer van hun dorp als wijze man kunnen zien, is deze uitleg in uw persoonlijke context van generlei waarde. U woonde immers niet in een dorp maar in de hoofdstad, in een familie van tweeverdieners, waar de kinderen (hogere) studies volgden –wat aangeeft dat uw ouders onderwijs belangrijk vonden. Bovendien vertrouwden uw ouders uw zus toe aan de gewone geneeskunde daar ze uw zus in een gewoon ziekenhuis lieten opvolgen en behandelen. Gewezen op deze vaststellingen herhaalde u enkel: “Ze gingen naar de kerk, dat was een gewoonte maar ze geloofden in traditionele behandelingen” (notities CGVS, p.35). Daar u deze kimbanderu als oorzaak van al uw problemen duidde, is het merkwaardig dat u nooit zijn naam zou hebben geweten/te weten gekomen. U gaf immers aan dat u maandenlang dagelijks naar deze man ging (notities CGVS, p.35). Nog minder aannemelijk is uw uitleg een klacht tegen precies deze genezer wiens naam u niet kende, te hebben ingediend, maar niet tegen de traditionele genezer die u wel van naam kende, stellende dat hij N. heette. U omschreef nochtans juist N.’s genezingspraktijken als mishandeling (notities CGVS, p.18,20,23,24,39,40). Van uw aangifte legde u overigens geen enkel begin van bewijs neer, zoals een proces verbaal van uw klacht bij de politie. U stelde nochtans dat de politie uw klacht had genoteerd, toen u samen met uw peetvader de bedreigingen van uw familie ging melden (notities CGVS, p. 22,23,24). Evenmin maakte u een dergelijk bewijsstuk over na uw persoonlijk onderhoud. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u in contact staat met uw peetvader en beloofde hem hierop aan te spreken (notities CGVS, p.29,30). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze alle stukken overmaakt die het asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen of toch ten minste dat deze een aanvaardbare uitleg geeft voor het nog steeds ontbreken ervan. U liet echter na dit te doen hoewel u hiervoor ruimschoots de tijd werd gegeven (notities CGVS, p.30,46). Tot slot is het opmerkelijk dat u –stellende dat u door uw familie die u van hekserij betichtte– nooit door hen bij uw peetvader blijkt gezocht te zijn om u ten minste een traditionele genezing volledig te laten doorlopen of zelfs gedood te worden zoals u meermaals voorhield (notities CGVS, p. 23,30,41). Nochtans verklaarde u dat uw familie op de hoogte was van uw verblijfplaats daar uw peetvader hen hierover inlichtte wanneer hij probeerde te bemiddelen, een houding die op z’n minst hallucinant te noemen is, daar uw peetvader wist dat hiermee uw leven en zijn leven op het spel zou kunnen staan. Uw uitleg dat uw familie zijn adres niet zou hebben gekend/kunnen achterhalen is verder ook absurd, daar het om een familiekennis ging met wie ze contact hadden (notities CGVS, p.41,42,43).

Andere redenen waarom u niet naar Angola zou kunnen terugkeren verklaarde u niet te hebben (notities CGVS, p.30). U kende verder ook geen problemen met de autoriteiten, noch met burgers (notities CGVS, p.30).

Uw summiere inconsistente uitleg en de ongeloofwaardige elementen in uiteenzetting over de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, leiden er toe dat de door u beweerde vervolging door uw familie en naaste omgeving als volledig ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

De door u neergelegde identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze bevat immers enkel uw identiteitsgegevens en nationaliteit die op zich niet ter discussie staan.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 februari 2021 een schending aan "van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekster stelt:

"Verzoekster meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoekende partij is van mening dat de Protection officier geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie niet heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking niet heeft genomen."

Aangaande "de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen af gelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en aan het CGVS", voert verzoekster aan:

"Verzoekster bevestigt dat ze één week in Portugal verbleef voor ze naar België ging. Ze beweert dat ze nooit gezegd heeft dat ze de volgende dag vertrokken was.

[...]

Verzoekster verklaart dat zij wist dat haar peetvader kennissen had die in London woonden, maar zij precificeert dat zij hen niet persoonlijk kende. Dit is waarom ze deze uitspraken deed op het CGVS. Zij veronderstelt dat er een misverstand moet zijn geweest.

Wat het bedrijf van haar moeder betreft, hebben wij verzoekster om uitleg gevraagd. Zij bevestigt dat het helemaal onmogelijk is. Ze zegt dat ze niet begrijpt waarom haar moeder dat op facebook heeft gezet. Toch wil zij uw aandacht vestigen op het feit dat veel mensen onzin schrijven op facebook. Volgens haar mag een facebook status niet als relevant worden beschouwd.

Met betrekking tot beide grieven is de verzoekende partij overtuigd dat het noodzakelijk is om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

De omstandigheden van het onderhoud zijn inderdaad heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. Verzoekster stelt dat zij in feite niet was uitgenodigd om de vragenlijst te herlezen.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand).

Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu is de tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ. De twee versies zijn niet onverenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een nietchronologische manier kan vertellen, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën.

Volgens de verzoekster moeten deze grieven, die te streng zijn, worden verworpen.

Ook heeft verwerende partij de verzoekster niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. In dit verband heeft de Commissaris-generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen. Inderdaad, staat het artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013 dat : [...]

Er moet gewezen zijn dat de verzoekster niet in de gelegenheid werd gesteld om uit te leggen wat door de ambtenaar van het CGVS als een tegenstrijdigheid, incoherentie of tekortkoming werd beschouwd. Het feit dat deze kennelijke tegenstrijdigheid of omissie wordt gebruikt om een grief te rechtvaardigen, maakt de beslissing dus onregelmatig.

Bovendien zijn we van mening dat het de taak was van de protection officer om verder onderzoek te doen over de tegenstrijdigheden en meer vragen aan verzoekster stellen.

Ter herinnering: het handvest van de hoorzitting van het CGVS beveelt dit aan (p.10) : [...]

Op deze reden, is het duidelijk dat de motivering van verwerende partij niet draagkrachtig is en dat het argument van het CGVS niet voldoende is om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken."

Aangaande de identiteit en het overlijden van haar zus D., wordt gesteld:

"Zij wenst daarom de situatie te verduidelijken: M. is geen "echte zus". Het is een nicht die ongeveer 15 jaar is. Zij woonde bij haar thuis en hierom haar familienaam droeg. Haar overleden zus is D., ze was 4 of 5 jaar oud. Dit zijn trouwens de verklaringen die verzoekster aan het CGVS heeft afgelegd.

In dit verband gelden ook de hierboven uiteengezette argumenten. Er moet inderdaad rekening worden gehouden met de omstandigheden waaronder de interviews bij de vreemdelingendienst plaatsvinden en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

De verzoekster voegt daaraan toe dat, in tegenstelling tot wat de CGRA beweert, ze nooit haar verklaringen voor akkoord heeft ondertekend of deze in haar gekozen taal aan haar voorgelezen werd. Daarom maakte ze geen gewag van een mogelijke fout of een opmerking bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Deze grief is ongegrond. De bestreden beslissing moet minstens worden geannuleerd voor bijkomend onderzoek op dit punt."

Aangaande het Facebookprofiel, voert verzoekster aan:

"Verzoekster bevestigt dat zij inderdaad door haar familie werd bedreigd. Ze wenst te benadrukken dat het feite dat ze soms elkaars foto's liken is gerechtvaardigd omdat zij nog steeds leden van haar familie zijn en ze legt uit dat dit kan komen door nieuwsgierigheid.

Verzoekster verklaart dat deze kleine contacten niet betekent dat de dreigingen niet serieus zijn. Ten slotte voegt verzoekster eraan toe dat zij dit misschien doen om haar te provoceren, om haar te laten zien dat zij haar in de gaten houden en weten wat zij doet.

Trouwens, wat betreft de waarde die moet worden toegekend aan de informatie die voortvloeit uit de raadpleging van Facebook-profielen, overwoog uw Raad voorts in zijn arrest 95.844 van 25.01.2013: [...]

In dit opzicht kan haar dus geen grief worden tegengeworpen. Het CGVS had op zijn minst de plicht verzoekster te ondervragen alvorens overhaaste conclusies te trekken. Indien de Raad niet overtuigd was van de verklaringen van verzoekster, moet verzoekster op dit punt op zijn minst het voordeel van de twijfel worden gegund."

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, laat zij gelden:

"Verzoekster wenst in dit verband verwijzen naar een deel van zijn verklaringen die werd niet in aanmerking genomen door het CGVS: (notities CGVS, p. 28, 29): [...]

Verzoekster verklaart dus dat ze enkele maanden in België heeft gewacht zonder enig initiatief te nemen om asiel te vragen om verschillende redenen. Eerst en vooral was de informatie voor haar te moeilijk te vinden op het internet omdat de sites te ingewikkeld zijn. Ook kon ze geen Frans spreken en ten slotte omdat ze op de uitleg van haar smokkelaar rekende. Dat uitleg heeft ze nooit in Brussel gekregen. De oorspronkelijke bedoeling was inderdaad om naar Engeland te gaan. Het is pas wanneer ze haar tante contacteerde dat ze uiteindelijk concrete informatie kreeg over hoe zij in België asiel kon aanvragen. (Notities CGVS, p. 29)

[...]

Vanwege haar profiel, een jong, ongeleide meisje, zou niemand verwachten dat ze er zelf achter kon komen. Het argument van het CGVS is volgens haar niet voldoende om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken. Als gevolg moet deze grief worden verworpen."

Betreffende haar paspoort, stelt het verzoekschrift:

"Verzoekster herhaalt haar verklaringen dat haar smokkelaar haar paspoort had gedurende de hele reis. De smokkelaar is met het paspoort verdwenen zodra ze in België waren aangekomen. Daarom kan verzoekster het niet aan de asielinstanties overleggen. Ze vertrouwde hem. Ze probeerde hem sindsdien te bereiken, maar zonder succes.

Verzoekster is ervan overtuigd dat het CGVS haar verklaringen te streng beoordeelt. Ze heeft inderdaad altijd volgehouden dat ze het paspoort aan de smokkelaar heeft aangevraagd.

Het CGVS verwijt verzoekster dat zij eerst heeft verklaard dat dit niet het geval was omdat ze haar zin begon met een ontkenning: "neen". Wanneer men echter de rest van de zin in zijn context leest, is het gemakkelijk te begrijpen dat de verzoekster wel degelijk haar paspoort heeft aangevraagd "hij zei dat ik moest wachten tot hij een moment zou vinden om naar London te kunnen gaan". Een dergelijk antwoord vereist de voorafgaande aanvraag van haar paspoort. (Notities CGVS, p. 27-28)

[...]

Toen wij de verzoekster om meer uitleg vroegen, kon zij ons verklaren dat zij begreep dat de Protection officier haar vroeg of zij haar paspoort eenmaal in België had teruggekregen. Vandaar haar ontkenning.

[...]

Indien de verklaringen van verzoekster op dit punt echter niet van dien aard zijn dat zij de verwerende partij kunnen overtuigen, is het aan de Protection officier om haar verder te ondervragen.

Uit het Handvest van het persoonlijk onderhoud van de CGVS blijkt het inderdaad dat [...]

Het lijkt ons dan ook dat wanneer de Protection officier geconfronteerd wordt met een kandidaat die moeite heeft om nauwkeurige verklaringen af te leggen, moet hij of zij alles doen om op een andere manier zoveel mogelijk informatie van die kandidaat te verkrijgen.

Als de Protection officier meer informatie over het paspoort zou willen hebben, moest hij het onderwijs verder brengen.

Deze grief is dus te streng en ongegrond."

Aangaande de "Kimbandu", voert verzoekster aan:

"Verzoekster wil Uw aandacht vestigen op het feit dat dit vrij regelmatig gebeurt in Angola. Kimbandu beschuldigen mensen vaak van hekserij.

Wat betreft de aanduiding heeft verzoekster geen zekere uitlegging over. Ze weet niet precies waarom de Kimbandu haar viseerde. Maar de Kimbandu kende haar familie vaag en wist dus dat ze bestond.

[...]

Wat het geloof en vertrouwen in de Kimbandu betreft, legt verzoekster tijdens een individueel interview aan haar raadsman uit dat, wegens cultureel redenen en ongeacht onderwijs of studies niveau, maakt bijna iedereen gebruik van traditionele geneeskunde in Angola.

De culturele context is zeer traditioneel in Angola, zowel in kleine dorpen als in grote steden. Zij herhaalt dat haar familie zeer traditioneel is en dat ze daarom vaak naar traditionele genezers gaan. Haar ouders brachten de zuster naar het normale ziekenhuis omdat zij ook in de normale geneeskunde geloven, maar aangezien het ziekenhuis de zuster niet kon genezen, besloten de ouders zich tot de traditionele geneeskunde te wenden. Zij voegt eraan toe dat in haar cultuur de kimbandu wordt gezien als een profeet. Als hij iets zegt, geloven zij hem.

Verzoekster heeft dat context trouwens aan de Protection officier geprobeerd te tellen (notities CGVS.p.14-15): [...]

Het bewijs dat de ouders van de verzoekster sterk in deze tradities geloven, is het feit dat zij bereid zijn er veel geld voor te betalen. Zij zijn ervan overtuigd dat het werkt: (Notities CGVS, p. 40): [...]

Verzoekster is van mening dat het CGVS niet voldoende rekening houdt met haar culturele context. Het belang om rekening te houden met het culturele aspect werd door de UNHCR benadrukt: [...]

De culturele context waarin verzoekster zich bevindt, maakt het dus mogelijk haar verklaringen te verduidelijken en moet dus in aanmerking worden genomen door het CGVS.

Het culturele aspect wordt niet door de verwerende partij in aanmerking genomen, waardoor de beslissing het artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet schendt en de motivatie van de bestreden beslissing is niet draagkrachtig.

[...]

Als het CGVS het ongeloofwaardig vindt dat ze zo weinig informatie over dat man heeft, kan de verzoekster verklaren dat ze zijn naam niet kende omdat iedereen hen Kimbandu noemde. Zo worden deze traditionele genezers genoemd. Hun namen worden zelden gebruikt.

Gevraagd om meer details te geven tijdens een onderhoud met haar advocaat kon verzoekster toevoegen dat hij oud was, hij is ongeveer 60. Dat hij heel kort haar had, hij kleepte zich altijd in een hemd en droeg een ketting met dierenhaar. Hij stapte vaak met een houten stok. Hij was vreemd, hij praatte niet veel, het was moeilijk om hem te benaderen. Verzoekster benadrukt dat zijn manier van doen vreemd was. Hij maakte rare gezichtsuitdrukkingen. Samen hadden ze alleen een professionele relatie, meer niet.

Verzoekster betreurt het overhaaste oordeel van het CGVS over haar verklaringen.

Om te weten in hoeverre verzoeker informatie over de Kimbandu kon afgeven, had de Protection officier haar meer vragen moeten stellen. Het CGVS is zijn onderzoek plicht niet nagekomen.

In dit verband, ter herinnering, in het handvest voor de hoorzitting van het CGVS wordt aanbevolen dat: [...]

Dit laatste vereiste is vergelijkbaar met de zorgplicht van de administratie, die in dit geval niet is nageleefd. Deze grief van het CGVS is volstrekt irrelevant en moet redelijkerwijs terzijde worden gelegd."

Betreffende de geloofwaardigheid van de klacht, wordt gesteld:

“De verwerende partij stelt dat de verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt. Ze beloofde nochtans haar peetvader hierop aan te spreken gedurende haar persoonlijk onderhoud.

Verzoekster stelt dat verwerende partij niet rekening gehouden heeft met alle relevante elementen om deze afsluiting te maken. Zij bevestigt inderdaad dat ze gezegd heeft dat zij erom zou vragen. Zij heeft het CGVS echter niet verzekerd dat het mogelijk zou zijn. Zij beloofde alleen dat zij het zou proberen. (Notities CGVS, p. 30)

[...]

In feite deed zij dat toen zij het CGVS verliet, maar haar peetvader was niet in het bezit van dat soort bewijsmateriaal. Zij legde hem uit dat het belangrijk was, maar hij was er niet erg ontvankelijk voor. Ze praten niet meer zoveel als vroeger. Zij verklaart deze afstand door angst bij haar peetvader. Hij wil problemen vermijden en niet meer te veel betrokken raken bij dit verhaal. Deze vrees uitte verzoekster nochtans ook tijdens haar hoorzitting: (Notities CGVS, p. 24-25): [...]

Om die reden kon verzoekster geen begin van bewijs neerleggen. De afwezigheid van bewijs kan dus volgens ons geenszins leiden tot het wegnemen van de geloofwaardigheid van haar relaas.”

Aangaande de peetvader, laat het verzoekschrift gelden:

“Verzoeker bevestigt dat hij wilde proberen de zaak te regelen omdat hij haar graag zag. Hij kende haar al sinds ze een klein meisje was. In Angola is de positie van een peetvader erg belangrijk en het was zijn plicht om voor haar te zorgen. (Notities CGVS, p. 41).”

Verzoekster stelt dat zij “bij terugkeer in het vizier van haar familie [zal] zijn en risico's [zou] lopen”:

“Verzoekster wil aan uw Raad uitleggen dat beschuldigingen van hekserij heel gewoon zijn in Angola. Verzoekster is van mening dat het CGVS de veiligheidssituatie in Angola voor mensen die beschuldigd worden van hekserij subjectief analyseert. De argumenten van het CGVS zijn niet voldoende om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken.

Artikelen stellen inderdaad in dit verband dat: [...]

Uit deze elementen blijkt dat de houding ten aanzien van deze kwestie in Angola nauwelijks is veranderd en dat het risico om te worden vervolgd omdat men van hekserij wordt beschuldigd, nog steeds bestaat.

Er zijn derhalve, zoals hierboven is aangetoond, vele vormen van vervolging die in Angola kunnen bestaan tegen personen die van hekserij worden beschuldigd, en er bestaat bij verzoekster een legitieme en gegronde vrees dat zij bij terugkeer aan deze vormen van vervolging zal worden blootgesteld.

Aangezien deze objectieve bewijzen en de verklaringen van verzoekster is verzoekster van mening dat de CGVS te reducerend is en dat het relaas in zijn geheel moet worden gelezen. De vrees om voor hekserij te worden beschouwd door haar familie moet gelezen worden door de combinatie van de drie genoemde factoren. Inderdaad heeft het UNHCR bevestigd dat: [...]

Het verhaal van de verzoekende partij is coherent en geloofwaardig in betrekking met de vrees voor vervolgingen vanwege hekserij. Er moet op gewezen worden dat het CGVS geen kritiek levert op de opmerkingen van verzoekster met betrekking tot hekserij problemen en haar geen onnauwkeurigheid verwijt.

Om deze reden, is de motivering van verwerende partij niet draagkrachtig en, volgens ons, te eenvoudig en streng.”

Verzoekster vraagt de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat haar het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

“3. *The New Humanitarian*, « *De plus en plus d'enfants accusés de sorcellerie* », 16.07.2010

4. *RFI, Reportage Afrique*, « *Angola : les enfants accusés de sorcellerie* », 10.06.2012

5. *Slate Afrique*, « *Le calvaire des enfants angolais accusés de sorcellerie* », 10.12.2012

6. *Global Voices*, « *Angola: des enfants accusés de sorcellerie* », 28.11.2008”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor problemen nadat zij beschuldigd werd van hekserij.

De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster om volgende redenen:

- Verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over de oorzaak van de beschuldigingen, met name (de ziekte en het overlijden van) haar zus. Zo stelde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zus M. in 2017 op vierjarige leeftijd overleed (verklaring DVZ, vraag 17) en dat zij hiervan de schuld kreeg (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het haar zus D. was die in 2017 op vijfjarige leeftijd overleed en dat M. een vijftienjarige nicht van haar is (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 11-12).

- Verder kon verzoekster geenszins aannemelijk maken waarom een kimbanderu die zij niet persoonlijk kende haar plots viseerde als schuldige voor de epilepsieaanvallen van haar zus (notities, p. 14, 34-35, 37). Bovendien bleek verzoekster zijn naam niet eens te weten, hoewel zij maandenlang dagelijks naar deze man ging (notities, p. 23).

- In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verweerder heeft nagelaten *“meer vragen”* te stellen over de kimbanderu *“om te weten in hoeverre verzoeker informatie over de Kimbandu kon afgeven”*. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster de naam van deze man niet wist *“omdat iedereen hen Kimbandu noemde”*, omdat *“deze traditionele genezers [zo worden] genoemd”* en omdat *“hun namen zelden gebruikt [worden]”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, temeer gezien verzoekster dan wél de naam kende van de kimbanderu N. waar zij veel korter in behandeling was (notities, p. 23-24).

- Voorts kan verzoekster niet aannemelijk maken waarom zij wel een klacht indiende tegen de kimbanderu waarvan zij de naam niet wist, terwijl zij naliel een klacht in te dienen tegen de traditionele genezer die zij wel bij naam kende en wiens genezingspraktijken zij als mishandeling benoemde (notities, p. 18, 20, 23-24, 39-40). Van de klacht tegen de kimbanderu legt verzoekster overigens geen enkel begin van bewijs neer, zoals een proces verbaal van de klacht bij de politie, en dit terwijl zij nog in contact staat met haar peetvader (notities, p. 29-30).

- In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij haar peetvader om dit bewijs vroeg, maar dat hij hier *“niet erg ontvankelijk voor [was]”*, gezien hij niet meer te veel betrokken wilt raken in dit verhaal. Deze bewering staat in schril contrast met de verdere stelling in het verzoekschrift dat haar peetvader zich ten tijde van de problemen inmengde en bemiddelde omdat *“hij wilde proberen de zaak te regelen omdat hij haar graag zag”*, hij *“haar al sinds ze een klein meisje was [kende]”* en *“in Angola de positie van een peetvader erg belangrijk [is] en het zijn plicht [was] om voor haar te zorgen”*. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeksters peetvader haar eind november 2017 in zijn huis liet onderduiken, met haar een klacht ging indienen tegen haar ouders, ooms en de kimbanderu en uiteindelijk ook probeerde te bemiddelen, waarmee hij zijn en haar leven in Angola in gevaar bracht, maar thans niet bereid zou zijn om een document op te sturen naar België, wat bezwaarlijk een groot risico inhoudt. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar peter thans geen problemen meer heeft en voor het laatst *“vorig jaar”* (2019) bedreigd werd door haar familie (notities, p. 32-33).

- Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster na slechts één opmerking van een *“clandestiene”* genezer (notities, p. 15) door haar familie van hekserij verdacht werd aangezien zij tot dan steeds een goed band had met haar familie (notities, p. 17-18) en haar ouders op de hoogte waren aan welke aandoening de zus leed en de zus ook toevertrouwden aan de gewone geneeskunde.

De ongestaafde stelling in het verzoekschrift *“dat, wegens cultureel redenen en ongeacht onderwijs of studies niveau, maakt bijna iedereen gebruik van traditionele geneeskunde in Angola”* en *“dat in haar cultuur de kimbandu wordt gezien als een profeet”*, noch de beweringen *“dat haar familie zeer traditioneel is en dat ze daarom vaak naar traditionele genezers gaan”* en *“dat de ouders van de verzoekster sterk in deze tradities geloven, is het feit dat zij bereid zijn er veel geld voor te betalen”*, maken de door verzoekster aangehaalde gang van zaken niet aannemelijk. De verwijzingen naar de *“culturele context”* in Angola, waarin beschuldigingen van hekserij door kimbanderu regelmatig zouden voorkomen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

- Waar verzoekster beweerde dat haar familie haar wilde doden en zij hierdoor zelfs het land diende te ontvluchten omdat haar ooms haar overal zouden kunnen vinden, is het geenszins logisch dat haar familie verzoekster nooit benaderde toen zij bij haar peetvader verbleef, maar dan wel telefonisch of via

"mensen die hem kennen" contacteerde (notities, p. 23, 32-33, 41), waardoor kan worden aangenomen dat de familie het adres van de peetvader wist of te weten kon komen.

5. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van haar familie, blijkt nog uit haar Facebookprofiel waar zij (recent) contact had met verschillende van haar familieleden, waaronder haar moeder. De uitleg in het verzoekschrift, met name "*dat het feite dat ze soms elkaars foto's liken gerechtvaardigd [is] omdat zij nog steeds leden van haar familie zijn*", "*dat dit kan komen door nieuwsgierigheid*" en "*dat deze kleine contacten niet betekent dat de dreigingen niet serieus zijn*", kan niet overtuigen. Deze vergoelijking strookt bovendien niet met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij uitdrukkelijk aangaf dat zij haar familie "*allemaal geblokkeerd*" had omdat familieleden via Facebook probeerden te weten te komen waar zij was (notities, p. 43).

6. Ook verzoeksters wisselende verklaringen over haar reisweg en -bedoelingen en vage uitleg over het niet bezitten van haar paspoort (verklaring DVZ, vragen 31, 33, 37; notities, p. 27) doen vermoeden dat verzoekster haar reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

Waar in het verzoekschrift dienaangaande wordt gesteld "*dat ze één week in Portugal verbleef voor ze naar België ging*", "*dat ze nooit gezegd heeft dat ze de volgende dag vertrokken was*", "*dat zij wist dat haar peetvader kennissen had die in London woonden, maar zij preciseert dat zij hen niet persoonlijk kende*", "*dat ze niet begrijpt waarom haar moeder dat op facebook heeft gezet*" en "*dat veel mensen onzin schrijven op facebook*", merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot het bevestigen van één gegeven versie van de feiten zonder de tegenstrijdigheden te verklaren en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder, hetgeen niet kan worden aangenomen als dienstig verweer.

7. In het verzoekschrift wordt gewezen op "*de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden*" teneinde incoherenties inzake haar reisweg, -bedoelingen en overleden zus te verklaren.

De Raad benadrukt dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Portugees en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Zoals verzoekster zelf in het verzoekschrift aanhaalt, "*melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst*", wat verzoekster evenwel ook heeft nagelaten toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij opmerkingen had over de inhoud of het gesprek zelf van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities, p. 4-5).

Er wordt in het verzoekschrift tevens gewezen op het gebrek aan bijstand van een advocaat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het haar werd voorgelezen in het Portugees, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

8. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verzoekster niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*.

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

Dit artikel belet verweerder overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen heeft van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren.

9. Het gebrek aan waarachtige vrees voor vervolging ten aanzien van Angola wordt ten slotte nog bevestigd door de vaststelling dat verzoekster in augustus 2018 in België aankwam maar slechts op 29 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient.

De uitleg in het verzoekschrift, met name: *“Eerst en vooral was de informatie voor haar te moeilijk te vinden op het internet omdat de sites te ingewikkeld zijn. Ook kon ze geen Frans spreken en ten slotte omdat ze op de uitleg van haar smokkelaar rekende. Dat uitleg heeft ze nooit in Brussel gekregen. De oorspronkelijke bedoeling was inderdaad om naar Engeland te gaan. Het is pas wanneer ze haar tante contacteerde dat ze uiteindelijk concrete informatie kreeg over hoe zij in België asiel kon aanvragen.”*, en de verwijzing naar haar *“profiel, een jong, onbegeleid meisje”*, kan haar onwetendheid en nalatige handelingen niet verschonen. Verzoekster was immers wel degelijk op de hoogte van het bestaan van internationale bescherming, daar zij uit Angola vluchtte met de bedoeling om asiel aan te vragen in Londen en hierover informatie kreeg (notities, p. 28). Verder blijkt uit haar Facebookactiviteit dat zij na haar aankomst in België in augustus 2018 toegang had tot het internet. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

10. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar artikelen in verband met (het beschuldigen van kinderen van) hekserij in Angola (stukken 3-6 bij het verzoekschrift), dient te worden vastgesteld dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, gezien zij - gelet op wat voorafgaat - niet aannemelijk maakt dat zij door de kimbanderu en haar familie beschuldigd werd van hekserij.

11. De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen heeft en geen precedentwaarde die bindend is.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de

administratieve procedure neergelegde identiteitskaart zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich voor het overige in haar verzoekschrift tot het afleggen van *post factum* verklaringen over (haar onwetendheid omtrent) de kimbanderu, het louter herhalen van het asielrelaas en het maken van vergoelijkingen en excuses betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar relaas, maar zij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

15. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS